

fig, at jeg vilde blive valgt der ude. Men jeg blev nu valgt. Saa tænkte Ministeren: „Ja, nu maa jeg komme min Ven til Hjælp her og nægte ethvert som helst Bidrag til Fremme af Modkandidatens Sager“. Jeg tror nu, at den ærede Minister hjalp i modsat Retning af, hvad han ønskede. Jeg tillod mig at sige den Gang, at jeg ikke kunde være kommen til Stede ved Mødet, naar der ikke havde været stillet mig Udgang dertil fra Foreningen derude, fordi jeg ikke var Vælger i Kredsen. Den ærede Minister svarede derpaa: „Jeg har ingen Kendskab til, hvor Hørdum bor. Jeg har en Gang hørt, at han har talt om, at han havde boet paa en Kvist. Det er alt, hvad jeg ved om det ærede Medlems Bopæl“. Denne Bemærkning om Kvisten blev vel sagtens fremført for at genere mig. Jeg antager det. Men hvis det er Tilfældet, vil jeg sige, at det ingenlunde generer mig. Tværtimod. Jeg kunde fristes til at sige, at hvis den ærede Krigsminister ogsaa havde prøvet at bo paa en Kvist, vilde han have set Sagerne lidt anderledes, end han ser dem nu. Der er store Kviste og gode Kviste, men den, jeg boede paa, var meget lille, jeg kunde kun daarlig være der med en Seng, et Bord og et Par Stole, og hvis den ærede Minister havde boet der, vilde han sikkert have set lidt anderledes paa Landets Finanfer, end han hidtil har gjort. Jeg tror, at han vilde have haft en noget anden Forstaaelse af, hvad Pengene blive brugte til end den, der for nærværende Tid raader for Brugen af Pengene her til Lands. Og et er jeg overbevist om, nemlig, at den ærede Minister vilde have staaet lige saa højt i Danmark, som han staaer den Dag i Dag, om han saa havde boet nok saa meget paa et saadant Sted. Den ærede Minister har ligeledes været med til at nægte os Eksercerpladsen ved Rosenborg Have. Det kunne vi hurtigt blive færdige med, for den ærede Minister sagde, at vi jo kunde gaa paa Fælleden, vi havde ikke noget i Rosenborg Have at bestille, han vilde ikke have os derind. Det er noget, man kan blive klog paa. Men det er nu ikke altid, at vi kunne komme paa Fælleden. Vi vilde for det sidste Lands-tingsvalg have et Møde paa Fælleden, men da var den ærede Minister af en anden Opfattelse, da mente han, at vi ikke skulde paa Fælleden, vi havde ikke noget der at bestille, han mente at maatte modarbejde det Udfald af Valget, vi ønskede, paa en hvilken som helst Maade, han bedst kunde. Det mente han den Gang, og det kan man ikke netop kalde at være upartisk. Den ærede Minister maatte hellere have svaret: „Ja, jeg er

partisk, jeg vil gøre alt, hvad jeg kan for at hindre Folk fra at tale sammen og holde Møde paa min Grund og Plads“. Havde han sagt det, havde han talt rigtigt, det andet er ikke andet end Ombeje. Jeg skal ikke trætte det ærede Ting længere med Besvarelse af disse Bemærkninger, men jeg skal kun endnu sige, at naar den ærede Minister i Slutningen af sit Foredrag bemærkede, at jeg generede ham ikke herinde, maa jeg i Modlætning dertil fremhæve, at den ærede Minister generer mig meget, og saa længe han vil blive ved at vandre paa den Bane, hvor han er nu, vil han vedblivende genere mig. Naar mine skarpe Udtalelser i sin Tid i dette Ting om Bajonetterne, som kunde gaa den forkerte Vej, og om den ulmende Glød og om Militarismens glubende Gab ikke har generet den ærede Minister, saa forstaar jeg det godt, thi den ærede Minister har det jo brillant, han sidder paa Taburetten og gør, hvad han vil. At en saadan Udtalelse ikke generer en Minister, naar han kan gøre, hvad han vil, forstaar jeg godt. Men jeg vil dog sige, at det i Sandhed ikke er alle Steder, at parlamentariske Ministre slippe saa godt fra deres Handlinger, naar de ere af samme Art som vort Ministeriums Handlinger, som de gøre det i Danmark. (Bifald fra Tilhørerpladsen).

Formanden (Høgsbro): Jeg maa advare Tilhørerne mod at give deres Mening til Kende. De ere Tingets Gæster, men ikke dets Dommere.

Hørdum: Endelig skal jeg sige dette ene til den højtærede Krigsminister, at mig forekommer det, hvis det maa være mig tilladt at give ham et Raad, at naar han næste Gang ønsker at bruge en saadan Tale til mig og en saadan Omtale af mig, som han forleden brugte, bør han vælge at fremkomme dermed i den konservative Klub, thi saa vil han vistnok kunne blive applauderet. Det blev han ikke her i Tinget forleden, vistnok ikke en Gang af sine egne Meningskællere.

Jeg har endnu kun en lille Bemærkning at gøre til det ærede Medlem fra Alsens (Berntsen). Ja jeg har ogsaa en lille Bemærkning at gøre til det ærede Medlem fra Aarhus Amts 2den Valokreds (Reis), men jeg vil først gøre min Bemærkning til det ærede Medlem fra Alsens. Det ærede Medlem skænkede mig en lille Smule Opmærksomhed i Gaar, og jeg ved ikke, hvorfra denne Opmærksomhed skriver sig. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde været særlig forekommende i mine Udtalelser forleden mod det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Sca-